

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2787/2020
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1035/20 од 21.05.2020. године, у седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1035/20 од 21.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 515/2020 од 28.02.2020. године, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности првостепеног суда и тужени обавезан да тужиоцу исплати 9.246.349,09 динара, са законском затезном каматом од 28.02.2020. године до исплате, и да му накнади трошкове поступка од 445.229,00 динара, са каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1035/20 од 21.05.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 515/2020 од 28.02.2020. године. Захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијско указивање да побијана пресуда не садржи разлоге о чињеницама битним за

пресуђење (тачка 12. наведеног члана) не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је лишен могућности вршења било каквих својинских овлашћења на парцелама бр. .../..., .../... и .../... КО ..., јер их је тужени узурпирао на начин да су оне постале саставни део улица ... и ... и комплетно опремљене инфраструктуром, па их користи неограничен број лица за јавни саобраћај, чиме су претворене у добро од општег интереса. За те парцеле никада није вођен поступак експропријације ради привођења земљишта урбанистичкој намени. По плану генералне регулације насељеног места Ветерник предметне парцеле бр. .../... и .../.. у целости су намењене за јавну саобраћајну површину – регулацију улице ..., а парцела бр. .../..., за улицу .... У њиховој близини је ОШ „...“, објекти услужних делатности, аутобуско стајалиште, па је њихова микро и макро локација повољна. Намена предметних парцела је јавно грађевинско земљиште а издвојене су за јавне и саобраћајне површине. Укупна њихова површина је 5.533 м², а тржишна вредност у време пресуђења износи 62,15 евра/м² односно 7.301,69 дин/м². Тужилац тужбом потражује износ од 9.246.349,09 динара, што представља тржишна вредност на дан пресуђења, његовог идеалног дела од укупно 1.266,33м². Висина накнаде за експроприсане парцеле је утврђена на основу приложеног налаза вештака грађевинске струке Мирослава Томина, које је усаглашено са проценом Пореске управе, а тужени до окончања поступка није предложио извођење другог доказа којим би оспорио утврђену висину потраживања тужиоца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев, имајући у виду одредбу члана 58. Устава Републике Србије и члана 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију, које гарантују право на имовину. Тужиоцу је предметно земљиште фактички одузето и за њега није добио никакву накнаду. Како право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона и да је учињено уз накнаду која не може бити нижа од тржишне, тужиоцу припада досуђена накнада.

И по оцени Врховног касационог суда, правилно је побијаном другостепеном пресудом примењено материјално право, када је одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Према члану 58. став 2. Устава Републике Србије, до дозвољеног одузимања права својине које не представља повреду права на имовину може доћи под кумулативно испуњеним условима: да је учињено у јавном интересу утврђеном на основу закона и да је учињено уз накнаду која не може бити мања од тржишне. У конкретном случају тужилац је доказао своје право својине на земљишту фактички одузетом и приведенем јавном интересу и општој употреби, без претходно спроведеног поступка експропријације и без исплаћене накнаде. При таквим околностима, тужилац као власник земљишта не може трпети штетне последице зато што надлежни орган није спровео управни поступак и донео решење о експропријацији, која би била основ за исплату новчане накнаде.

Како је несумњиво утврђено да се предметне катастарске парцеле користе као улице, тужени је одговоран и пасивно легитимисан у овој парници, на основу члана 20. Закона о локалној самоуправи, јер су улице јавно добро у општој употреби и у својини јединица локалне самоуправе, на чијој територији се налазе. Стога је правилно тужени обавезан на накнаду за фактички одузето земљиште у висини тржишне вредности утврђене на основу налаза и мишљења судског вештака које је усаглашено са проценом Пореске управе.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић